

Arrest

nr. 63 004 van 10 juni 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, op 23 mei 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 mei 2011.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 6 juni 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 juni 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. FRERE en van attaché E. MAES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, is het Rijk binnengekomen op 17 april 2011 en heeft zich op 19 april 2011 vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 26 april 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoekster werd gehoord op 29 april 2011.

1.3. Op 9 mei 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 9 mei 2011 per drager betekend.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Libanese nationaliteit te hebben en Arabische te zijn van origine. U werd op 15 november 1985 geboren in het dorp Hezerta, waar u geleefd heeft tot aan uw vertrek uit Libanon. U groeide op in een zeer conservatieve en traditionalistische streng religieuze familie. U heeft vijf zussen en vijf broers. Twee van uw broers, Y.(...) en H.(...), zijn na hun middelbare studies in Duitsland gaan studeren en leven daar nog steeds. U maakte uw middelbare school af en studeerde nadien vier jaar aan de universiteit voor vroedvrouw. U studeerde af in 2008 en heeft nadien heel 2009 gewerkt in een ziekenhuis. Na dat jaar eiste uw vader dat u zou stoppen met werken en verplichtte hij u ontslag te nemen. Het laatste jaar dat u in Libanon was, bent u gewoon thuis gebleven. U vertelde uw ouders dat u naar uw zussen ging, maar in het geheim studeerde u Duits omdat u van plan was in Duitsland te studeren. In het begin van 2010 is een vriend van uw vader naar jullie huis gekomen om uw hand te vragen. De man, M.(...) A.(...) A.(...) H.(...), was ongeveer 47 jaar oud. Uw ouders eisten dat u met hem zou trouwen en een leven als huisvrouw zou leiden. De dag van het huwelijk werd vastgelegd op 30 april 2011. U heeft echter tot aan uw vertrek uit Libanon categoriek geweigerd in te stemmen met het huwelijk. Een week voor uw vertrek uit Libanon bedreigde uw vader u hiervoor met de dood. U ging naar de politie, maar die zei dat ze u niet konden helpen, daar het een familieprobleem was. Uw tante had dit gehoord en besloot u te helpen Libanon te ontvluchten. Ze regelde voor u een vals Duits visum. Op 17 april 2011 verliet u Libanon. Via Jordanië reisde u naar België. Op de luchthaven van Zaventem werd u tegengehouden omdat u een vals Duits visum had en werd u de toegang tot het grondgebied geweigerd. Op 19 april 2011 diende u een asielaanvraag in.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u een kopie van uw identiteitskaart voor, een kopie van uw paspoort, een kopie van uw diploma middelbaar onderwijs en een kopie van uw universitair diploma.

B. Motivering

Er dient na uw gehoor door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt en wel om volgende redenen.

U maakt niet aannemelijk dat u in Libanon werkelijk het risico loopt door uw familie gedood te worden omwille van uw weigering in het huwelijk te treden met de man die uw ouders voor u hadden uitgekozen. Het profiel dat u schetste van uw ouders en opvoeding komt immers in het geheel niet overeen met uw verklaringen over uw levensstijl en persoonlijke geschiedenis. U verklaarde te zijn grootgebracht door uw streng religieuze ouders in een "dorp" met een voor u onbekend aantal inwoners (gehoorverslag CGVS, p. 2). Uw ouders zouden zeer streng optreden tegen hun dochters (gehoorverslag CGVS, p. 3). Zo zouden ze niet toelaten dat u mannelijke vrienden had (gehoorverslag CGVS, p. 3). U verklaarde dat ze traditioneel en conservatief zijn (gehoorverslag CGVS, p. 3) en dat al uw zussen werden uitgehuwelijkt, geen van hen zou 'een gelukkig huwelijk' hebben (gehoorverslag CGVS, p. 8). U zou enkel het huis uit gemogen hebben onder begeleiding van uw vader, broers of moeder, zelfs als u zou gaan winkelen bijvoorbeeld, behalve als u uw zussen bezocht (gehoorverslag CGVS, p. 3-4).

Het is echter zeer opmerkelijk dat u – ondanks deze voorgehouden houding van uw ouders – toch een zeer grote vrijheid blijkt gekend te hebben in Libanon. Zo heeft u niet alleen de middelbare school afgemaakt, maar bent u ook vier jaar naar de universiteit geweest, die op een half uur rijden van bij uw huis lag (gehoorverslag CGVS, p. 4-5). U heeft bovendien een jaar lang gewerkt in Baalbek dat zich op een uur rijden van uw huis situeert (gehoorverslag CGVS, p. 5). U mocht bovendien rijden (gehoorverslag CGVS, p. 3) en had een eigen bankrekening, waar uw broers die in Duitsland verbleven geld op stortten (gehoorverslag CGVS, p. 9). Wat dit laatste betreft voegde u bovendien nog toe dat uw broers dit zelfs deden zonder verder te informeren waarvoor u het geld nodig zou hebben (gehoorverslag CGVS, p. 9). Ook uw familie gaf u geld (gehoorverslag CGVS, p. 9). U had bovendien blijkbaar voldoende vrijheid om een paspoort aan te vragen (gehoorverslag CGVS, p. 10) en zich zonder medeweten van uw ouders naar Beirout te begeven om daar een visumaanvraag te doen (zie kopie paspoort en gehoorverslag CGVS, p. 11).

Nadat uw ouders u dan al deze vrijheden zouden hebben toegekend, heeft uw vader plots het roer omgegooid, u verplicht te stoppen met werken en thuis te blijven, waar u dan een jaar niets zou doen (gehoorverslag CGVS, p. 6). Uw verklaring voor deze totale ommezwaai in de houding van uw ouders is dat uw vader "niet wilde dat meisjes werkten en dat ze buitengingen wanneer ze wilden, dat ze voorzien in hun eigen behoeften" (gehoorverslag CGVS, p. 6). Als dit werkelijk de overtuiging en de houding van uw ouders was, is het weinig aannemelijk dat ze jarenlang tijd en middelen zouden investeren in uw opleiding en toekomst en u al deze vrijheid zouden laten, om dan plots van u te eisen dat u, op 25 jarige leeftijd, in huis blijft en de dociele huisvrouw zou worden van een oudere man van wie u in het geheel niet hield, zonder u daarover zelfs maar uw mening te hebben gevraagd

(gehoorverslag CGVS, p. 6-8). Het is toch wel zeer opmerkelijk dat uw ouders, en zoals reeds werd aangestipt, jarenlang tijd en middelen zouden investeren in uw opleiding en toekomst en u tal van vrijheden zouden laten, om u dan tegen uw zin 'te veroordelen' tot een jaar opsluiting in huis gevolgd door een leven aan de haard. Uw verklaring dat u 'de laatste was in de familie' en een beetje meer verwend was dan de anderen, biedt gezien uw beschrijving van uw ouders, en meer bepaald van uw vader, geen afdoende verschoning, te meer u dan ook nog eens stelt dat uw vader er expliciet mee gedreigd had u te doden zo u niet met het huwelijk zou instemmen (gehoorverslag CGVS, p.8, 10).

Een ander zeer opmerkelijk aspect aan uw relaas is het feit dat uw broers zeer succesvol in Duitsland hebben gestudeerd en daar een carrière hebben uitgebouwd en dat ook u aanvankelijk bij aankomst verklaarde dat u zelf in Duitsland wilde studeren, maar geen visum kreeg van de Duitse ambassade (Werkfiche Kandidaat Politiek Vluchteling Administratief Dossier). Hoewel uit uw dossier blijkt dat u op 22 september 2010 inderdaad in Beiroet een visumaanvraag deed voor Duitsland (zie kopie paspoort), ontkende u aanvankelijk ooit op legale wijze een visum te hebben proberen bekomen (gehoorverslag CGVS, p. 7). Nadat u geconfronteerd werd met de oorspronkelijke verklaring die u bij aankomst deed gaf u toe dat u inderdaad, toen u Duits studeerde, een visum heeft aangevraagd om in Duitsland te studeren maar dat u dit geweigerd werd omdat uw punten niet goed genoeg waren (gehoorverslag CGVS, p. 11). Het is wel zeer merkwaardig dat u al langer dan een jaar bezig was uw studie in Duitsland voor te bereiden, dat u hiertoe uw diploma's aan uw broers had gegeven (gehoorverslag CGVS, p. 6), uw paspoort had verlengd (gehoorverslag CGVS, p. 10), een visum had aangevraagd in de hoofdstad en een jaar lang Duits had geleerd (gehoorverslag CGVS, p. 6), zonder dat uw behoudsgezinde ouders, die u streng in de gaten hielden, dan ook maar iets van dit alles zouden geweten hebben (gehoorverslag CGVS, p. 10). Dit alles tast de geloofwaardigheid van uw voorgehouden motieven om Libanon te verlaten, in grote mate aan.

Ook het gegeven dat u aankwam op 17 april 2011, onmiddellijk een beslissing kreeg tot teruggedrijving (zie document teruggedrijving in administratief dossier), maar dan toch wachtte tot 19 april met het indienen van een asielaanvraag, is zeer opmerkelijk. Van u kan toch immers verwacht worden dat u bij aankomst onmiddellijk aangeeft dat u vreest voor uw leven in uw land van herkomst. Dat u dit niet deed, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw voorgehouden vervolgingsvrees.

Gezien het geheel van bovenstaande observaties hebt u niet aannemelijk gemaakt een vrees te koesteren in de zin van de Conventie van Genève, noch een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming.

De documenten die u neerlegde wijzigen niets aan bovenstaande vaststellingen. Uw identiteitskaart bewijst hoogstens uw identiteit en afkomst dewelke niet in twijfel worden getrokken. Ook uw paspoort en diploma's bewijzen op geen enkele wijze dat u werkelijk uw land ontvluchtte uit angst voor uw leven omdat u weigerde in het huwelijk te treden met de door uw ouders gekozen huwelijkskandidaat.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève inzake het statuut van vluchtelingen en de artikelen 48/1, 48/2, 48/3, 48/4, c), 48/5, 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), onderneemt verzoekster een poging om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontcrachten waarbij zij stelt deel uit te maken van een sociale groep, in de zin van de Conventie van Genève, die bijzonder kwetsbaar is.

Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.2. Wat de schending van artikel 48/1 van de vreemdelingenwet betreft wijst de Raad erop dat voornoemde wet geen artikel 48/1 bevat. Artikel 48/2 is een artikel met algemene strekking en voorts wordt niet uiteengezet op welke wijze de artikelen 48/4, §2, c) en 48/5 van de vreemdelingenwet zouden zijn geschonden. Verwerende partij werpt terecht op dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden. Deze onderdelen van het middel worden niet ontvankelijk aangevoerd.

De Raad ziet voorts niet in hoe artikel 52 van de vreemdelingenwet zou kunnen geschonden zijn, daar de bestreden beslissing niet werd genomen op basis van dit artikel maar wel op basis van artikel 57/6 van de vreemdelingenwet dat aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid geeft om verzoekster de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet toe te kennen of te weigeren, wat hij in casu heeft gedaan in een beslissing die afdoende met redenen werd omkleed zoals blijkt uit wat volgt.

2.3. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeksters asielaanvraag geweigerd omdat zij niet aannemelijk maakt dat zij in Libanon werkelijk het risico loopt door haar familie gedood te worden omwille van haar weigering in het huwelijk te treden met de man die haar ouders voor haar hadden uitgekozen. Dit besluit steunt inzonderheid op de overwegingen dat (i) het profiel dat zij schetste van haar ouders en opvoeding in het geheel niet overeenkomt met haar verklaringen over haar levensstijl en persoonlijke geschiedenis, zoals uitvoerig en gedetailleerd wordt toegelicht; het immers zeer opmerkelijk is dat zij – ondanks de voorgehouden traditionele en conservatieve houding van haar ouders – toch een zeer grote vrijheid blijkt gekend te hebben in Libanon en zij onder meer vier jaar lang naar de universiteit is geweest, een jaar lang gewerkt heeft in Baalbek, mocht rijden, een eigen bankrekening had, geld kreeg van haar familie en blijkbaar voldoende vrijheid had om een paspoort aan te vragen en zich zonder medeweten van haar ouders naar Beirout te begeven om daar een visumaanvraag te doen; en het bovendien weinig aannemelijk is dat haar ouders jarenlang tijd en middelen zouden investeren in haar opleiding en toekomst en haar tal van vrijheden zouden laten, om haar vervolgens tegen haar zin te veroordelen tot een jaar opsluiting in een huis gevolgd door een leven aan de haard, (ii) het zeer merkwaardig is dat zij al langer dan een jaar bezig was haar studie in Duitsland voor te bereiden, dat zij hiertoe haar diploma's aan haar broers had gegeven, haar paspoort had verlengd, een visum had aangevraagd in de hoofdstad en een jaar lang Duits had geleerd, zonder dat haar behoudsgezinde ouders, die haar streng in de gaten hielden, ook maar iets van dit alles zouden geweten hebben, (iii) het gegeven dat zij wachtte tot 19 april 2011 met het indienen van een asielaanvraag, hoewel zij op 17 april 2011, onmiddellijk na haar aankomst in België, een beslissing tot terugdrijving kreeg, de geloofwaardigheid van haar voorgehouden vervolgingsvrees verder ondermijnt daar kan verwacht worden dat zij bij aankomst onmiddellijk aangeeft dat zij vreest voor haar leven in haar land van herkomst, en (iv) de door haar neergelegde documenten, met name haar identiteitskaart, paspoort en diploma's, hoogstens haar identiteit en afkomst aantonen doch op geen enkele wijze bewijzen dat zij werkelijk haar land ontvluchtte uit angst voor haar leven omdat zij weigerde in het huwelijk te treden met de door haar ouders gekozen huwelijkskandidaat.

De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 9 mei 2011 (CG nr. 1101186), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4.1. Verzoekster betwist dat het profiel dat ze van haar ouders schetste niet overeenstemt met haar verklaringen over haar levensstijl en persoonlijke geschiedenis. Zij herhaalt dat zij is grootgebracht in een groot gezin, in een klein dorp, waarbij de ouders zeer streng optraden ten aanzien van hun dochters en niet toelieten dat hun dochters contact hadden met andere mannen dan hun vader of broers. Dat

verzoekster, in tegenstelling tot haar zussen, kon studeren verklaart zij door het feit dat zij de jongste is en haar beide broers die in Duitsland wonen hiervoor hadden gepleit bij de familie. Zij benadrukt dat zij echter niet helemaal vrij was in de keuze van haar studies en verplicht was om voor vroedvrouw te leren aangezien dat een richting is voor vrouwen en ze daar geen mannen zou tegenkomen. Tevens ging zij samen met enkele andere meisjes met een minibus naar de universiteit, waardoor er voor haar familie voldoende sociale controle was. Na haar studies is zij er in geslaagd om een jaar te werken doordat zij haar ouders had verteld dat zij dit contract nog moest volbrengen in het kader van haar studies. Toen haar ouders merkten dat het geen in de tijd beperkte opdracht was die in het kader van haar schoolse activiteiten werd uitgevoerd, werd zij verplicht ontslag te nemen. Volgens haar vader had ze te veel vrijheid gekregen en moest zij net zoals haar zussen trouwen en gehoorzamen, aldus nog verzoekster. Zij vervolgt dat zij deel uitmaakt van een sociale groep in de zin van de Conventie van Genève aangezien zij in Libanon zonder de steun en opvang van haar familie geen leven kan uitbouwen, zij er door haar familie verplicht wordt om te huwen met een voor haar onbekende persoon en haar vader haar met de dood heeft bedreigd indien zij weigert om in het huwelijk te treden. Volgens verzoekster heeft zij hulp gevraagd aan de politie maar weigerde deze tussen te komen omdat het om een familiaal conflict gaat.

2.4.2. Verzoekster overtuigt geenszins. Na lezing van het administratief dossier, concludeert de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeksters verklaringen omtrent het leven dat zij leidde in Libanon niet te rijmen vallen met haar verklaringen betreffende de strenge en conservatieve ingesteldheid van haar ouders. De stelling dat zij het huis niet kon verlaten zonder vergezeld te zijn, staat – zoals terecht wordt gesteld in de bestreden beslissing – haaks op haar verklaringen dat zij vier jaar naar de universiteit is geweest en vervolgens een jaar lang gewerkt heeft in Baalbek, op een uur rijden van haar huis. Dat zij in groep naar de universiteit reed, doet hieraan geen afbreuk. Immers, hoewel er tijdens de rit dan wel mogelijks sprake was van enige sociale controle, kan niet worden ingezien hoe verzoeksters ouders zich ervan konden vergewissen dat zij op de universiteit geen contact had met andere mannen dan haar vader of haar broers. Evenmin is het de Raad duidelijk op welke manier haar ouders erin zouden geslaagd zijn om contacten tussen haar en mannen te verhinderen gedurende het jaar dat zij in het ziekenhuis te Baalbek werkte. Voorts geeft verzoekster geen valabele verklaring voor het feit dat zij zich, volgens haar beweringen, zonder medeweten van haar conservatieve ouders die elk contact tussen haar en mannen poogden te verhinderen, regelmatig naar een bank begaf waar zij beschikte over een eigen rekening, zij zich een internationaal paspoort kon aanschaffen en er bovendien in slaagde om zich ongemerkt naar Beirout te begeven om er een visumaanvraag te doen (gehoor CGVS, p. 9-11). De geloofwaardigheid van het relaas wordt verder ondermijnd door verzoeksters bewering dat zij in het geheim Duits heeft gestudeerd: *“Ik heb Duits gestudeerd maar in het geheim. Ik zei dat ik naar mijn zussen ging en ging studeren”*. Dat verzoekster gedurende een jaar Duits studeert en daarbij haar ouders verschalkt door te stellen dat zij naar haar zussen gaat is niet ernstig temeer verzoekster zelf toegeeft dat zij in Duitsland wilde studeren (gehoor, p. 6). Gelet op deze vaststellingen, oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronde dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan de context waarin verzoekster in haar land van herkomst zou hebben geleefd, context die net aan de basis ligt van haar vlucht uit Libanon. Verzoeksters pogingen om in voorliggend verzoekschrift alsnog aan te tonen dat zij wel degelijk beperkt werd in haar vrijheid, die in hoofdzaak overigens neerkomen op het louter herhalen van haar eerdere verklaringen, kunnen niet overtuigen en vermogen dan ook niet om de geloofwaardigheid van haar verklaringen te herstellen en de motieven van de bestreden beslissing alsnog in een ander daglicht te plaatsen.

In de mate verzoekster meent deel uit te maken van een sociale groep in de zin van de vluchtelingenconventie, benadrukt de Raad dat het behoren tot een bepaalde sociale groep er niet automatisch op wijst dat de asielzoeker wordt vervolgd. De asielzoeker moet immers een gegronde vrees voor vervolging aantonen in de vluchtelingenrechtelijke zin. Bij gebrek aan een gegronde vrees voor vervolging is het behoren tot een bepaalde groep irrelevant. Gelet op de ongeloofwaardigheid van de door verzoekster aangehaalde feiten, is er geen reden om haar relaas te toetsen aan de voorwaarden die die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.5. De ongeloofwaardigheid van de door verzoekster opgediste vluchtmotieven wordt andermaal bevestigd door de vaststelling dat zij aanvankelijk haar aanvraag van een Duits visum in september 2010 poogde te verzwijgen. In het verzoekschrift bevestigt verzoekster een visumaanvraag te hebben gedaan om naar Duitsland te gaan en er bij haar broers te gaan wonen. Zij beweert thans dat zij de aanvraag deed om te ontsnappen aan haar lot van uitgehuwelijkte vrouw, wat niet strookt met de

verklaringen die zij aflegde tijdens haar gehoor, waar zij stelde dat ze in september 2010 een visumaanvraag deed om in Duitsland te studeren (gehoor CGVS, p. 11). Dit verklaarde zij overigens ook ten overstaan van de luchtvaartpolitie bij haar aankomst in België op 17 april 2011 (Werkfiche kandidaat politiek vluchteling: "*Betrokkene zegt aanvankelijk in Duitsland te willen studeren, haar beide broers verblijven daar eveneens. Ze kreeg echter geen visum van de Duitse ambassade (...)*"), om vervolgens twee dagen later een asielaanvraag in te dienen, stellende dat zij tot een gedwongen huwelijk wordt verplicht. Dergelijke houding is, zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, niet in overeenstemming te brengen met een gegronde vrees voor vervolging. Van een persoon die beweert een gegronde vrees voor vervolging te koesteren in haar land van herkomst kan immers redelijkerwijs worden verwacht dat zij dit onmiddellijk aangeeft bij haar aankomst in België, minstens op het ogenblik dat ze wordt geconfronteerd met de beslissing dat zij naar haar land zal worden teruggebracht. De argumentatie in het verzoekschrift dat zij niet bekend is met de regels inzake de behandeling van asielaanvragen en dat zij hoopte naar Duitsland te worden gestuurd, waar haar twee broers wonen, om aldaar haar asielaanvraag in te dienen, doet geen afbreuk aan voorgaande overwegingen en kan overigens bezwaarlijk ernstig worden genomen aangezien een beslissing tot teruggrijping overduidelijk betrekking heeft op een terugkeer naar het land van herkomst.

2.6. De Raad stelt vast dat verzoekster de motivering van de bestreden beslissing met betrekking tot de door haar in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten niet betwist zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van haar voorgehouden vrees voor een gedwongen huwelijk.

2.7. Het is de taak van verzoekster om haar verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt vast dat verzoekster weliswaar vraagt om, uiterst subsidiair, haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen doch geen elementen aanbrengt waarom zij een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Voor zover zij zich zou beroepen op de elementen die aan de grondslag liggen van haar asielrelaas, herhaalt de Raad dat werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van dit feitenrelaas. Bijgevolg kan verzoekster zich niet langer baseren op de elementen die aan de basis van haar relaas liggen om aannemelijk te maken dat zij in geval van terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoekster in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.8. Waar verzoekster ter terechtzitting algemene informatie neerlegt over, onder andere, de vrouwen, huiselijk geweld en de mogelijkheid tot bescherming in Libanon wijst de Raad erop dat aan het voorgehouden relaas geen enkel geloof wordt gehecht. De verwijzing naar algemene informatie kan dan ook niet volstaan om aannemelijk te maken dat in hoofde van verzoekster een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit risico dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke.

2.9. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoekster niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat zij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.10. Waar verzoekster in fine vraagt om, in ondergeschikte orde, het dossier terug te verwijzen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen teneinde het dossier verder te onderzoeken en zij bijgevolg verzoekt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het enig middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juni tweeduizend en elf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS